

mấy thằng cha khác thì chẳng những không được việc mà còn bị thằng chả lên lớp, giảng morale, quê thấy mẹ. mấy thằng chả đi tắm hơi, đấm bóp, đi xem cinê ba chữ X, mà nói động tới chuyện đó chút chút thôi, mấy thằng chả la trời như bọng, nào là tục quá chời, nào là không thêm chơi. Mấy thằng chả làm như của quý, hàng đắt. Ai mà thêm chơi mấy chả, bộ pédê, bộ “gay” sao mà chơi mấy chả. Thôi mình về nhà gấp, moi tiền dẫu dưới khạp gạo giao cho thằng cha già Dương dê là được chuyện. Ôi mà thôi, về nhà moi tiền chi cho mệt, lại nhà bank, ký tên lấy một ngàn ra cho tiện, khỏi mất giờ, khỏi tốn công.

- Ông Dương ơi! Ông Dương à! Có ở nhà không?

- Mời vào.

- Ngộ nghe lời ông Dương, ngộ qua nhà nó. Ngộ ra câu đối. Nó ứ hự, thở không ra hơi. Ngộ thừa cơ mò vào chốn ấy. Ngộ đang tê lê mê, nó nạt ngộ, ngộ hết hồn. Nó nói hang hùm chớ mó tay. Ngộ tuổi con dê mà nó số con hùm. Ngộ sợ quá, chạy tuốt về nhà. Hoàn hồn ngộ mới biết nó nói láo, hang nó làm gì có cạp. Mà cho hang nó có cạp, ngộ cũng liều chết bắt cạp, nên ngộ trở lại nhà nó. Ngồi đợi nó lâu thấy chời. Nó về, nó ra câu đối, đuối ngộ, biểu chừng nào tìm được câu đối hãy qua. Ông Dương hay quá chời, ông làm giúp ngộ câu đối đi. Ông Dương cầm đờ năm trăm đô. Hay, ngộ thưởng thêm.

- Câu nó ra như thế nào?

- Nó đuối ngộ về Tàu ăn chơi cho phí chí tang bồng. Gái bên Tàu vừa đẹp vừa đông, nó nói đúng. Ngộ cũng muốn lắm chứ, nhưng ngặt một nỗi là về Tàu lấy gì làm ăn mà chơi. Ở đây, làm chơi ăn thiệt, ngộ trúng một mối thì vô cả trăm ngàn đô. Ngộ đầu cơ tích trữ, ngộ làm giàu dễ dàng. Ở đây, một trăm người bán, một vạn người mua. Ở bên Tàu, một vạn người bán, không có một người mua. Nghèo quá chời, tiền dẫu mà mua. Thôi ông Dương làm gấp đùm ngộ đi. Ngộ nóng quá rồi vì nó đang cởi quần áo lên giường nằm nghỉ cho khỏe, đợi ngộ.

- Sao chú Ba không nói sớm, tôi bận quá!

- Ông Dương làm đùm ngộ đi. Ngộ trả gấp đôi.

- Chú Ba tử tế quá. Tôi quá bận nhưng tôi cũng ráng làm đùm chú, vì thấy chú tội nghiệp quá. Ai thì tôi từ chối, chứ chú Ba là chỗ quen lớn, tôi từ chối sao đành.

Cây miền Nam, hoa thơm quả ngọt,

Ngộ ở lại đây mặc sức gọt,

Một cây cao nhón cẳng leo trèo,

Vạn trái ngon miệng trào nước bọt.

Nó nói “Gái đất Bắc” tôi đối lại “Cây miền Nam”.

Nó nói “da trắng má hồng”, tôi đối lại “hoa thơm quả ngọt”.

Nó đuối xô “Nị về bên ấy”, chú Ba chống lại “Ngộ ở lại đây”.

Nó nói “tha hồ bồng”, thì chú Ba đối lại “mặc sức gọt”. Chử gọt này hay lắm đấy chú Ba. Ăn trái mà gọt vỏ

mới văn minh. Chú ví nó như trái ngọt, chú gọt vỏ trái, cũng như kỳ cọ da nó cho nó đã ngứa. Sướng chưa?

Nó làm thơ thất ngôn, dùng vần “ông” dễ ợt. Mình đối lại cũng thất ngôn nhưng vần “ot”, khó làm thơ hơn vần “ông” một trời một vực, cho nó ngán mình. Cái này mình đối đáp chớ không phải mình họa vận nên mình có quyền chọn vần. Mình chọn vần khó cho nó biết tài.

- Hay, hay quá, ngộ biết chú Dương giỏi quá chời mà. Khỏi nói nữa. Ngộ thưởng chú Dương một trăm đô. Ngộ đi liền, kéo nó xuống giường, mặc quần áo vô thì ngộ lỡ mất cơn lương thì.

Chú Ba hí hửng đi ngay, còn tôi thì ngồi chờ tin lâm trận. Tôi tự hỏi ai sẽ đến tìm tôi lần này.

Mến,

thơ

BÀI THƠ KHÔNG TÊN SỐ 1

*Ai bảo gặp nhau làm gì
Ai bảo quen nhau mà chi
Ai bảo thâm thương với trộm yêu
Để rồi vấn vương rồi đan dẫu
Để rồi khổ đau rồi vương bụi*

*Ai bảo rằng không thể sống cô liêu
Ai bảo càng thương càng khổ nhiều
Ai bảo cứ cho mà không nhận ?
Ai bảo yêu mà không ích kỷ nhiều?*

*Thôi thì ai bảo thì cứ bảo
Để rồi yêu vẫn cứ yêu
Để rồi biết thương rồi biết khổ
Để rồi cứ sống vẫn cứ yêu.*

HƯỚNG DƯƠNG

■ *Chẳng có gì đáng yêu hơn ở một người đàn bà khi nàng học những công việc nột trợ tinh vi, và khích lệ chồng những công việc làm tốt đẹp.*